

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/108/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5822201343
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5822201343.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D., E. XXXX/XX, právne zastúpený JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, M. R. Štefánika 1822, IČO: 36 832 103, proti žalovanému: Slovenská republika - Slovenská správa ciest, so sídlom Bratislava, Dúbravská cesta 1152/3, IČO: 00 003 328, o určení, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 14C/2/2022-105 zo dňa 25. augusta 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že žalovaný nie je vlastníkom nehnuteľností - pozemkov EKN parc. č. 409/3, trvalý trávny porast o výmere 450 m², EKN parc. č. 410, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 46 m², EKN parc. č. 411, trvalý trávny porast o výmere 83 m² a EKN parc. č. 412, záhrada o výmere 121 m², zapísaných na LV č. XXXX vedenom pre obec a kat. územie F. v podiele 3-iny (výrok I.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1 V odôvodnení prioritne súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný v zásade nespochybňoval skutkové tvrdenia žalobcu, nenamietal ich pravdivosť. Pokiaľ aj v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že kúpna zmluva LS-V 1438/93 zo dňa 06.07.1993 je platná, nijako bližšie sa nevyjadril k jej žalobou vytýkaným nedostatkom.

1.2 Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca bol zapísaný ako podielový spoluvlastník sporných pozemkov na LV č. XXXX vedenom pre obec a kat. územie F. v podiele 3 + 1, žalovaný bol rovnako zapísaný ako ich podielový spoluvlastník, a to v podiele 3. Pri oboch spoluvlastníkoch, resp. sporových strán bola v podiele 3 vyznačená nehodnovnosť údajov. Ako titul nadobudnutia bola u žalovaného uvedená kúpna zmluva LS-V 1438/93 zo dňa 09.01.1994-573/15. Označená kúpna zmluva bola uzavretá medzi právnou predchodkyňou žalobcu A. B., G. H., ako predávajúcou a Cestným investorským útvarom Banská Bystrica ako kupujúcim dňa 06.07.1993. Jej predmetom bol/mal byť pozemok evidovaný v PK zápisnici/PK vložke číslo XXX, PK parc. č. 85/c, resp. jeho časť, a to tá časť, ktorá zodpovedala dielom

81-86 podľa Geometrického plánu č. 243-65/92-K zo dňa 26.06.1992 I. D., výmera prevádzanej plochy 700 m², ako súčasť novovytvorených EN parcel 1372/2, 1327/8, 1327/2, 1371/4, 1327/11, 1327/9 (diely 81-86) pre stavbu II/521 F. – most, pričom kúpna cena bola 36.750,- Sk.

1.3 Podľa súdu prvej inštancie z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že pozemky, ktoré boli predmetom žaloby (ďalej tiež aj sporné pozemky), sa nachádzajú v inej časti ako diely 81-86 podľa geometrického plánu, ktorý bol súčasťou Kúpnej zmluvy zo dňa 06.07.1993. V časti dielov 81-86 sa nachádza časť parcely EKN č. 20261/12 vo výlučnom vlastníctve Slovenskej republiky, pričom označená parcela bola pred zápisom ROEP vedená ako neknihovaná (napr. Úradný záznam č. I. 75, listina Vyznačenie nehodnovnosti údajov, č. I. 73). Podľa naposledy označených listín, nakoľko predmetom prevodu bolo 700 m², Okresný úrad Námestovo, katastrálny odbor, vyhotovil záznam podrobného merania zmien, ktorým rozdelil pôvodnú parcelu EKN č. 409/1 na parcely EKN č. 409/1 o výmere 388 m² a 409/3 o výmere 450 m², pričom predmetom prevodu boli len parcely EKN č. 409/3 o výmere 450 m², č. 410 o výmere 46 m², č. 411 o výmere 83 m² a č. 412 o výmere 121 m², spolu 700 m² (sporné pozemky). Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že podľa Úradného záznamu datovaného 24.09.2015 okrem iného po zápise ROEP do katastra nehnuteľností podľa zrovnávacieho zostavenia PK parcela č. 85/c zodpovedala parcelám registra „E“ evidovaným na mape určeného operátu č. 409/1 o výmere 838 m², 409/2 o výmere 7 m², č. 410 o výmere 46 m², č. 411 o výmere 83 m² a č. 412 o výmere 121 m² zapísaným na LV č. XXXX, k. ú. F.. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že podľa rozhodnutia OÚ Žilina, Odbor opravných prostriedkov, referát katastra nehnuteľností, zo dňa 18.07.2018 predmetom prevodu na základe kúpnej zmluvy LS-V 1438/93 zo dňa 06.07.1993 nemohli byť diely č. 81-86 sami osebe, nakoľko nemali evidované vlastnícke právo, ale len po ich identifikácii na stav právny (EKN) z dôvodu určenia vlastníka, ktorý ich následne mohol previesť. Preto aj OÚ Námestovo, katastrálny odbor, postupoval správne, keď v prípade nesúladu identifikácie geometrickým plánom uprednostnil právny stav pred stavom v geometrickom pláne (geometrický plán je len technický podklad), nakoľko bola predaná parcela PK č. 85/c, resp. podiel na nej. Právna predchodkyňa žalobcu nemohla predať diely 81-86, nakoľko, ako uviedol OÚ Námestovo, katastrálny odbor v úradnom zázname zo dňa 24.09.2015, parcela EKN č. 20261/12, ktorá sa nachádza pod danými dielmi 81-86, bola podľa prešetrenia pred zápisom ROEP vedená ako neknihovaná, t. j. nevlastnila ju právna predchodkyňa žalobcu.

1.4 Podľa súdu prvej inštancie z uvedeného vyplýva, že právna predchodkyňa žalobcu A. B., G. H., ako predávajúca a Cestný investorský útvar Banská Bystrica ako kupujúci uzavreli kúpnu zmluvu, na základe ktorej chceli previesť vlastnícke právo k časti pozemku PK parc. č. 85/c, ktorá časť mala zodpovedať dielom 81-86, na žalovaného pre stavbu cesty. V skutočnosti neboli pozemky správne identifikované, keď diely 81-86 sa nenachádzali pod pozemkom PK parc. č. 85/c vo vlastníctve A. B., G. H., ale pod inou, v tom čase, resp. v čase pred ROEP neknihovanou parcelou (ktorú A. B., G. H. nevlastnila, a teda ju ani nemohla previesť, resp. jej časť, na kupujúceho), neskôr označenou ako EKN parc. č. 20261/12.

1.5 Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že napriek uvedenému zásadnému nedostatku kúpnej zmluvy - predmet kúpy nebol vyjadrený určito, určitým spôsobom, keď bol na jednej strane vymedzený ako časť PK parcely č. 85/c, na strane druhej ako diely 81-86, ktoré sa však nenachádzali pod označenou PK parcelou, ale pod inou parcelou, v tom čase neknihovanou, ktorej vlastníčkou nebola predávajúca - došlo k zápisu vlastníctva do evidencie nehnuteľností v prospech kupujúceho. Predmetom kúpy bola/mala byť PK parcela č. 85/c, resp. jej časť, a keďže diely 81-86 bez ďalšieho (t. j. bez identifikácie na právny stav - aby bolo možné určiť ich vlastníka) nemohli byť predmetom prevodu, pre zápis do evidencie nehnuteľností, vzal príslušný správny orgán na úseku katastra - OÚ Námestovo, katastrálny odbor, za základ právny stav. Tak došlo k tomu, že hoc predávajúca aj kupujúci chceli previesť časť PK parcely č. 85/c, ktorej časti reálne v teréne mali zodpovedať diely 81-86 príslušného geometrického plánu, kupujúci bol zapísaný ako vlastník iných pozemkov-sporných, t. j. tých, ktoré sú predmetom žaloby, a ktoré sú síce vytvorené z PK parcely č. 85/c (právny stav), ale nachádzali a nachádzajú sa inde než diely 81-86 príslušného geometrického plánu. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom prevodu bola len časť označenej parcely vo výmere 700 m², správny orgán vyčlenil sporné pozemky, ktoré súčtom výmer predstavovali celkovú výmeru 700 m², a vyznačil vo vzťahu k nim duplicitné vlastníctvo v prospech kupujúceho v podiele 3. Súd prvej inštancie mal za to, že Kúpna zmluva LS-V 1438/93 zo dňa 06.07.1993 je neplatná, a to pre neurčitosť (vymedzenia) jej predmetu, hmotného objektu (§ 37 ods. 1 Obč. zák.). Na podklade neurčitého vymedzenia predmetu kúpy nemalo dôjsť k zavkladovaniu vlastníckeho práva. Bolo tiež zrejmé, že žiadna zo zmluvných strán nemala vôľu predať, resp. kúpiť pozemky, ktoré boli

predmetom žaloby, keďže išlo o pozemky, ktoré sa v teréne nachádzali inde, na inom mieste, než diely 81-86, ktoré mali zmluvné strany skutočne záujem predať, resp. kúpiť. Teda zároveň neexistovala vôľa, absentovala danosť vôle zmluvných strán predať, resp. kúpiť sporné pozemky.

1.6 Súd prvej inštancie zároveň poukázal na skutočnosť, že k vytvoreniu sporných pozemkov došlo až po uzavretí kúpnej zmluvy LS-V 1438/92, a to administratívnym zásahom/úkonom, ktorým boli vyčlenené sporné parcely EKN parc. č. 409/3, 410, 411 a 412 síce o celkovej výmere 700 m², ktorá mala byť predmetom prevodu na základe označenej kúpnej zmluvy a pochádzajúce/vytvorené z pôvodnej PK parcely č. 85/c, avšak nachádzajúce sa na inom mieste, než diely 81-86 príslušného geometrického plánu. Podľa súdu prvej inštancie logicky, keďže označené sporné pozemky boli vytvorené až po uzavretí predmetnej kúpnej zmluvy (pre účely ROEP; dovtedy tvorili len bližšie neidentifikovanú časť PK parcely č. 85/c), vôľa jej zmluvných strán nemohla v čase uzavretia zmluvy smerovať k ich prevodu.

1.7 O trovách konania (nároku na ich náhradu) rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods.1 CSP. Keďže žalobca bol v spore plne úspešný, patrí mu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

2. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný v celom rozsahu, keďže považuje odvolaním napadnutý rozsudok za nesprávny, majúci nasledovné vady, a to: súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP], konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

[§ 365 ods. 1 písm. d) CSP], súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP], zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené [§ 365 ods. 1 písm. g) CSP], rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Podľa odvolateľa napadnutý rozsudok je formalistický a nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom žalovaný ho považuje aj za arbitrárny. Konajúci súd podľa žalovaného vykonal krajne nesprávnu a excesnú interpretáciu a aplikáciu príslušných ustanovení na zistený skutkový stav do takej miery, ktorá zjavne odporuje pravidlám formálnej a právnej logiky, čím flagrantne porušil princíp legality v zmysle Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a princíp právnej istoty, pričom žalovaného vystavil nespravodlivosti sprevádzanej procesným neúspechom v konaní. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie nereagoval na zásadné, relevantné námietky žalovaného, a tým odôvodnenie rozsudku nie je presvedčivo odôvodnené a javí sa ako arbitrárne.

2.1 Podľa odvolateľa prvostupňový súd rozhodol negatívnym určením, ktoré nebolo spôsobilé zlepšiť právne postavenie žalobcu, pričom podľa rozhodovacej praxe súdov sa dáva prednosť pozitívnemu určeniu. Žalobca na uvedenom určení nemal naliehavý právny záujem. K nesprávnemu zisteniu skutkového stavu a nesprávnemu právnenému posúdeniu, a tým

k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces, odvolateľ uviedol, že má za to, že súd prvého stupňa nedostatočne odôvodnil rozsudok. Odkázal pritom na stanovisko Najvyššieho súdu SR publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 01. júli 2016 (dovolenie bolo podané 27. septembra 2016), ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku.“ V danom prípade podľa žalovaného obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Zároveň mal žalovaný za to, že je vlastníkom sporných pozemkov v spoluvlastníckom podiele 3/4 a že tieto nadobudol na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi kupujúcim Cestným investorským útvarom Banská Bystrica a predávajúcou A. B., G. H., ktorou právny predchodca žalovaného nadobudol pozemky pre stavbu mosta na komunikácii č. II/521 F. a ktorú žalovaný považuje za platnú. Kúpna zmluva v čase jej uzavretia svojím obsahom a účelom neodporovala zákonu, ani ho neobchádzala a ani sa nepriečila dobrým mravom, pričom právny predchodca žalovaného kupoval sporné pozemky od predávajúcej v dobrej viere, že predmet kúpy je v jeho vlastníctve. Ďalej žalovaný

namietal, že za predpokladu, ak konajúci súd posúdil vady kúpnej zmluvy tak, že kúpna zmluva bola relatívne neplatná (čo žalovaný so zreteľom na všetky okolnosti rozporuje), mal za to, že v súčasnosti možno vo vzťahu k držbe, resp. vlastníckemu právu k sporným pozemkom konštatovať vydržanie. S poukazom na komplexné posúdenie prípadu mal žalovaný za to, že na jeho strane boli všetky podmienky vydržania kumulatívne splnené. Odvolateľ namietal, že jeho právny predchodca bol dobromyseľným držiteľom, s nehnuteľnosťami nakladal ako vlastnými, staral sa o pozemky odo dňa začatia ich obhospodarovania. Nikto ho žiadnym spôsobom v užívaní nehnuteľností neobmedzoval a ani sa nedomáhal žiadneho nároku vo vzťahu k uvedenému pozemku. Pozemok, za ktorý zaplatil, fakticky ovládal, nakladal s nim ako s vlastným, staral sa oň ako o vlastný so starostlivosťou riadneho hospodára, a to všetko vo verejnom záujme. Pri neplatnej kúpnej zmluve sa kupujúci domnieval, že sa stal vlastníkom kupovanej nehnuteľnosti, a teda bol dobromyseľný v tom, že mu vlastnícke právo patrí (napr. uzn. ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 129/2013). Žalovaný je toho názoru, že jeho právny predchodca tým ako postupoval a ako sa správal po začatí užívania pozemkov, postupoval s obvyklou mierou opatrnosti a bol po celú dobu užívania pozemkov v dobrej viere, že je aj ich skutočným vlastníkom nielen po skutkovej ale aj právnej stránke. Žalovaný tiež uviedol, že je presvedčený, že v predmetnej veci splnil predpoklady vydržania v zmysle príslušných právnych predpisov, keďže mal za to, že bol oprávneným držiteľom, nakladal s vecou ako s vlastnou a bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. Žalovaný mal za to, že mu patrí vlastníctvo k sporným pozemkom, a tieto nehnuteľnosti nadobudol zákonným spôsobom. S ohľadom na uvedené navrhol, aby krajský súd ako súd odvolací, rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie s tým, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania.

3. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca tak, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, keď podľa jeho názoru súd prvej inštancie správne vyhodnotil zistený skutkový stav a riadne vecne správne odôvodnil svoje rozhodnutie. Zároveň poukázal na doterajšie konanie žalovaného, resp. jeho nečinnosť, ktoré konštatoval aj súd prvej inštancie v bode 12. svojho odôvodnenia, pričom žalobca konštatoval, že hoci sa žalovaný písomne vyjadril k žalobe podanej žalobcom, vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 08.08.2022, v uvedenom vyjadrení však neuvádzal žiadne skutočnosti týkajúce sa návrhu riešenia, námietok voči žalobe, resp. ďalšieho postupu v súdnom konaní ani neprodukoval žiadne návrhy na vykonanie dokazovania. Žalovaný sa podľa žalobcu nevyjadril k replike žalobcu zo dňa 21.09.2022. Žalobca ďalej dôvodil, že žalovaný bol až do podania odvolania nečinný, o to viac prekvapujúce bolo jeho vyjadrenie odvolaní smerujúce k otázke prípadného vydržania pozemkov, ktoré boli predmetom podanej a prejednávanej žaloby, ku ktorým sa žalobca doteraz ani nevyjadroval, keďže v priebehu doterajšieho súdneho konania uvedené námietky nezazneli. Žalobca tiež poukázal na to, čo konštatoval aj súd prvej inštancie v bode 16. napadnutého rozsudku, že žalovaný v zásade nespochybňoval skutkové tvrdenia žalobcu a nenamietal ich pravdivosť s tým, že sa vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 08.08.2022 nijako bližšie nevyjadril k vytýkaným nedostatkom ku kúpnej zmluve LS- V 1438/93 zo dňa 06.07.1993. V uvedenej súvislosti poukázal na zákonnú koncentráciu konania upravenú v § 154 CSP. Žalobca tiež poukázal na správne skutkové zistenia súdu a argumentáciu s nimi spojenú ohľadom platnosti, či neplatnosti kúpnej zmluvy č. LS – V 1438/93 zo dňa 06.07.1993 uvedenú v bodoch 23., 24., 25., 26., 27. napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie konštatoval, že predmetná kúpna zmluva trpí neodstrániteľným nedostatkom t. j. predmet kúpnej zmluvy nebol vyjadrený určito, určitým spôsobom, keď bol na jednej strane vymedzený ako časť PK parcely č. 85/c, a na druhej strane ako diely 81-86, ktoré sa však nenachádzali pod označenou PK parcelou, ale pod inou PK parcelou s tým, že žalobca poukázal na to, že predložil do súdneho spisu grafický listinný dôkaz - podanie zo dňa 21.09.2022, t. j. „kópiu Geometrického pánu – kúpna zmluva „ a „, kópiu katastrálnej mapy KN „E“, z ktorých vyplýva, že parcely, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy LS -V 1438/93 zo dňa 06.07.1993, neboli identické s pozemkami, ktoré boli predmetom podanej žaloby. Žalobca potom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zároveň priznal žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) postupom v zmysle § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

5. Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v zásade sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

6. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhladol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

7. V ďalšom odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, teda či súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil, a to s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na všetky námietky (argumenty) uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05), pričom konštatuje, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, svoje závery náležite vysvetlil a dostatočne uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. V okolnostiach prejednávanej veci sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalovaného o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jej riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci o taký prípad nešlo, keď súd prvej inštancie síce stručne avšak dostatočne zrozumiteľným spôsobom prezentoval svoje skutkové a právne závery, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno in globo považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal, ako aj to, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované.

8. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. K námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

9. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie rozhodol negatívnym určením, ktoré nebolo spôsobilé zlepšiť právne postavenie žalobcu, pričom podľa rozhodovacej praxe súdov sa dáva prednosť pozitívnemu určeniu, a preto na uvedenom určení nemal žalobca naliehavý právny záujem, odvolací súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa s touto námietkou náležite vysporiadal a s jeho právnym záverom sa stotožňuje aj odvolací súd, pričom odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie uvedené v bodoch 17. a 18. odôvodnenia. Zároveň krajský súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.

ÚS 62/2000 zo dňa 19.06.2003, podľa ktorého „za rozsudok obnovujúci právo k nehnuteľnosti možno považovať aj také rozsudky, ktoré výslovne neurčujú, kto je vlastníkom konkrétnej nehnuteľnosti a z nich takáto skutočnosť vyplýva. Pokiaľ ide o nazeranie na zmenu žalobného návrhu, na túto treba nahliadať z materiálneho hľadiska, nakoľko iné nazeranie na túto otázku by bolo príliš formalistické.“

10. Neobstojí námietka žalovaného smerujúca k prípadnému vydržaniu predmetných pozemkov, ktoré boli predmetom podanej žaloby, keďže zo spisového materiálu vyplýva, že žalovaný predmetnú námietku vznesenú v rámci odvolacieho konania neuplatňoval aj v konaní pred súdom prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že hoci sa žalovaný písomne vyjadril dňa 08.08.2022 k žalobe podanej žalobcom, avšak v uvedenom vyjadrení neuvádzal žiadne také skutočnosti, ktoré by sa týkali namietania žaloby, resp. ďalšieho postupu v súdnom konaní a ani nenavrhol žiadne návrhy na vykonanie dokazovania, ako na to správne poukázal i súd prvej inštancie v bode 12. odôvodnenia. Okrem toho podľa krajského súdu možno konštatovať, že žalovaný v zásade nespochybňoval skutkové tvrdenia žalobcu, ani nenamietal ich pravdivosť s tým, že sa vo vyjadrení k žalobe zo dňa 08.08.2022 nijakým bližším spôsobom nevyjadril k vytýkaným nedostatkom predmetnej kúpnej zmluvy. Ust. § 154 CSP pritom stanovuje zákonnú koncentráciu konania, podľa ktorej je možné predkladať tvrdenia a dôkazy len do momentu vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, nie však po vyhlásení rozhodnutia vo veci samej v rámci podaného odvolania. Takéto nové tvrdenia (nová procesná obrana) predstavujú zo strany žalovaného aplikáciu tzv. novôt v odvolacom konaní.

11. Opravný prostriedok s právom tzv. novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy, čo znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré neboli doteraz použité, ale len vtedy ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). Odvolací súd v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalovaného v odvolacom konaní.

12. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a súdom prvej inštancie boli poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je preto prípustná len v prípade taxatívne stanovených výnimiek, ktorými sú skutočnosti poukazujúce na nedostatok podmienok konania, na vylúčenie sudcu alebo na nesprávne obsadenie súdu, na vady konania, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej alebo ktoré odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie. Na tomto základe, keďže posudzovaná výhrada žalovaného k skutkovým záverom súdu prvej inštancie sa netýkala procesných podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu a nesmerovala ani k preukázaniu vady konania, odvolací súd posúdil odvolacie námietky žalovaného vystavané na nových tvrdeniach, za námietky ktoré nemožno v odvolacom konaní použiť. Navyše žalovaný ani netvrdil dôvody, pre ktoré nemohol predmetnú argumentáciu použiť bez vlastnej viny už v rámci prvostupňového konania. Je povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalovaný pritom žiadne takéto dôkazy nepredložil. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené, odvolací súd na predmetné tvrdenia žalovaného nemohol prihliadnuť. Vychádzal preto len z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie.

13. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj námietku žalovaného, ktorou namietal nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a argumentáciu s nimi spojenú ohľadne platnosti či neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Krajský súd v tejto súvislosti konštatuje, že s uvedenou odvolacou námietkou žalovaného sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal v bodoch 23. až 26. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, keď správne konštatoval, že predmetná kúpna zmluva trpí neodstrániteľným nedostatkom, t. j. že predmet kúpnej zmluvy nebol vyjadrený určito, určitým spôsobom, keď bol na jednej strane vymedzený ako časť PK parcely č. 85/c a na druhej strane ako diely 81 – 86, ktoré sa

však nenachádzali pod označenou PK parcelou, ale pod inou PK parcelou s tým, že parcely, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, neboli identické s pozemkami, ktoré boli predmetom podanej žaloby.

14. Pokiaľ žalovaný poukazoval na iné rozhodnutie súdu prvej inštancie v obdobnej veci, tak po stránke skutkovej ako aj právnej, ktoré by malo narušovať uplatňovanie princípu právnej istoty, tak odvolací súd konštatuje, že uvedený poukaz na predmetné rozhodnutie nie je dôvodný, a to jednak z toho dôvodu, že z uvedenej argumentácie odvolateľa nevyplývajú také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné identifikovať skutkovú a právnu totožnosť vecí a jednak z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nepredstavuje ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít, ktorou by bol povinný sa odvolací súd riadiť.

15. Ďalšie argumenty žalovaného v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

16. Odvolací súd tiež konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

17. Ako nadväzujúci výrok bol posudzovaný aj výrok o trovách prvoinštančného konania, ku ktorému žalovaný nevymedzil žiadnu konkrétnu námietku. Potvrdenie rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, tak zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore.

18. Žalovaný v odvolacom konaní neprodukoval žiadne skutkové ani právne argumenty, spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho prospech. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pričom v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP, s ktorým sa stotožňuje.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)